

ILMUMINE APOSTLITELE JA TEISTELE JUHTIDELE

ÜLESTÕUSMISE pühapäev oli apostlite elus kohutav päev, millest suurema osa veetis kümme neist riivistatud uste taga ülakambris. Nad oleksid Jeruusalemmast põgenenud, ent kartsid, et Suurkohtu käsilased võivad nad vahistada, kui neid avalikult liikumas nähakse. Toomas haudus oma muremõtteid üksi Betfages. Tal oleks kergem olnud, kui ta oleks teiste apostlite juurde jäänud ja aidanud neid, juhtides vestlust soodsamatele radadele.

² Johannes kaitses kogu päeva mõtet, et Jeesus on surnuist üles tõusnud. Ta tuletas meelde vähemalt viit korda, kui Meister oli kinnitanud, et ta üles tõuseb, ja vähemalt kolme korda, kui ta oli nimetanud kolmandat päeva. Johannese suhtumine avaldas teistele üsna suurt mõju, eriti tema vennale Jaakobusele ja Naatanaelile. Johannese mõju oleks veel suurem olnud, kui ta poleks nende seas noorim olnud.

³ Nende mured tulenesid suures osas nende eraldatusest. Johannes Markus hoidis neid templi ümber toimuvaga kursis ja teavitas linnas üha enam levivatest paljudest kuulujuttudest, ent talle polnud pähe tulnud koguda uudiseid mitmetelt usklikerühmadelt, kellele Jeesus oli juba ilmunud. Sedalaadi tegevuse eest olid seni hoolitsenud Taaveti sõnumitoojad, aga nemad olid läinud oma viimast ülesannet täitma — kuulutama ülestõusmist Jeruusalemmast kaugel elavate uslike rühmadele. Esimest korda kõigi nende aastate jooksul mõistsid apostlid, kuivõrd sõltuvad nad olid olnud taevariigi asju puudutava igapäevase teave osas Taaveti sõnumitoojatest.

⁴ Peetrus kõikus kogu selle päeva talle iseloomulikult Meistri ülestõusmisse uskumise ja selles kahtlemise vahel. Ta ei suutnud unustada surilinu, mis olid hauas vedelenud, nagu oleks Jeesuse surnukeha nende seest lihtsalt haihtunud. „Aga kui ta on üles tõusnud ja võib end naistele näidata,” arutles Peetrus, „siis miks ei ilmu ta meile, oma apostlitele?” Peetrus kurvastas, mõeldes, et võib-olla ei tulnud Jeesus nende juurde sellepärast, et apostlite seas oli ka tema, kes Jeesusest tol ööl Hannase õuel lahti ütles. Aga siis parandas tema taju naiste toodud teate meenutamine: „Minge õelge mu apostlitele — ja Peetrusele.” Aga see sõnum oli julgustav vaid siis, kui naised olid tõesti ülestõusnud Meistrit näinud ja kuulnud. Nii kõikus Peetrus kogu päeva usu ja kahtluse vahel, kuni sõandas alles veidi pärast kella kaheksat õuele minna. Peetrus tahtis apostlitest eemalduda, et tema, Meistrit lahtiütelnu, poleks Jeesuse tuleku takistuseks.

⁵ Jaakobus Sebedeus arvas algul, et nad kõik peaksid haua juurde minema: tema arvates tuli tingimata teha midagi selle saladuse tuumani jõudmiseks. Naatanael aga hoidis neid Jaakobust kuulda võtmast ja avalikult välja minemast, tuletades meelde Jeesuse hoiat

tust oma elu niisugusel ajal mitte ülearu ohtu seada. Keskpäevaks oli ka Jaakobus leppinud teiste seas valtsalt ootamisega. Ta rääkis vähe ja oli väga pettunud, et Jeesus neile ei ilmunud; ta ei teadnud Meistri paljudest ilmumistest teistele rühmadele ja üksikutele inimestele mitte midagi.

⁶ Andreas pühendus tol päeval peamiselt kuulamisele. Olukord tekitas temas üha enam kimbatust ja kahtlused võtsid ta üle võimust, ent teda rõõmustas teadmine, et ta ei vastuta teiste apostlite juhtimise eest. Ta oli Meistrile tõesti tänulik, et too oli ta enne nende segaste aegade saabumist juhtimiskoormast vabastanud.

⁷ Selle traagilise päeva pikkadel tüütutel tundidel toetasid rühma vaid Naatanaeli sagedased talle iseloomulikud filosoofilised mõtisklused. Tema valitses tegelikult nende kümne apostli seas kogu päeva olukorda. Kordagi ei väljendanud ta Meistri ülestõusmise suhtes ei usku ega kahtlust. Ent päeva edenedes kaldus ta üha enam uskuma, et Jeesus on täitnud oma lubaduse üles tõusta.

⁸ Seloot Siimon oli liiga rõhutatud, et aruteludes osaleda. Ta lebas suurema osa ajast toanurgas lavatsil, nagu seinu poole. Ta ei rääkinud kogu päeva kuute kordagi. Tema arusaam taevariigist oli kokku varisenud ning ta ei suutnud mõista, et Meistri ülestõusmine võib olukorda oluliselt muuta. Tema pettumus oli väga isiklik ja liiga tugev, et sellest nii ruttu toibuda, isegi kui arvestada säärast hämmastavat fakti nagu ülestõusmine.

⁹ Imelik, aga tol päeval rääkis kogu õhtupooliku kõige rohkem just tavaliselt vaikiv Filippus. Ennelõunal oli tal vähe öelda olnud, aga terve pärastlõuna esitas ta teistele apostlitele küsimusi. Peetrus sai Filippuse küsimuste peale sageli pahaseks, aga teised suhtusid tema pärimistesse heatahtlikult. Eriti soovis Filippus teada, kas juhul, kui Jeesus on tõesti hauast tõusnud, kannab tema keha ristilöömise füüsilisi märke.

¹⁰ Matteus oli suures segaduses: ta kuulas oma kaaslase arutlusi, kuid mõtles ise põhiliselt nende tulevaste rahaasjadele. Hoolimata Jeesuse oletatavast ülestõusmisest oli Juudas läinud, Taavet aga pikema jututa raha talle üle andnud; neil puudus autoriteetne juht. Enne kui Matteus suutis argumente ülestõusmise kohta tõsiselt kaaluma hakata, oli ta juba Meistrit näost näkku näinud.

¹¹ Alfeuse kaksikud osalesid neis tõsistes arutlustes vähe, neil oli üsna palju tegemist oma tavaliste ülesannete täitmisega. Üks neist väljendas nende mõlema suhtumist, kui vastas ühele Filippuse esitatud küsimusele: „Me ei saa ülestõusmisest aru, aga meie ema ütles, et ta rääkis Meistriga, ja me usume teda.”

¹² Toomas kannatas talle iseloomuliku masendushoo all. Ta magas osa päevast maha ja kõndis ülejäanud

aja mägedes ringi. Ta tundis küll vajadust teiste apostlite juurde minna, aga soov omaette olla oli tugevam.

¹³ Meister lükkas oma esimese morontiailmumise apostlitele edasi mitmel põhjusel. Esiteks tahtis ta jätta neile pärast tema ülestõusmisest kuulmist aega hästi järele mõelda selle üle, mis ta neile veel inimesena nende juures olles oma surmast ja ülestõusmisest oli rääkinud. Meister soovis, et Peetrus võidaks talle omased siseheitlused, enne kui ta end neile kõigile avaldab. Teiseks soovis ta, et tema esimese ilmumise ajal oleks ka Toomas nende seas. Johannes Markus leidis Tooma tol pühapäeva varahommikul Betfagest Siimoni juurest ja tõi apostlitele kella üheteistkümmne paiku selle kohta teate. Toomas oleks tol päeval igal ajal nende juurde tagasi pöördunud, kui Naatanael või kes tahes kaks apostlit oleks teda kutsuma läinud. Ta soovis tõesti tagasi minna, kuid lahkunud eelmisel õhtul sel moel, oli ta liiga uhke, et omal algatusel nii ruttu naasta. Järgmiseks päevaks oli ta aga sedavõrd rõhutatud, et kulus peaaegu nädal, enne kui ta otsustas tagasipöördumise kasuks. Apostlid ootasid teda ja tema ootas, et vennad ta üles otsiksid ja enda juurde tagasi kutsuksid. Nii oli Toomas oma kaaslastest lahus kuni järgmise laupäeva õhtuni, mil Peetrus ja Johannes läksid pärast pimeduse saabumist Betfagesse ja tõi ta endaga kaasa. Ja seepärast ei läinudki nad kohe pärast Jeesuse ilmumist Galileasse, sest ei tahtnud lahkuda ilma Toomata.

1. ILMUMINE PEETRUSELE

¹ Kell hakkas tol pühapäeva õhtul juba pool üheksa saama, kui Jeesus ilmus Markuse maja aias Siimon Peetrusele. See oli tema kaheksas morontiailmumine. Peetrus oli elanud Meistrit lahtiütlemisest saadik raske kahtluse- ja süükoorma all. Ta oli kogu laupäeva ja pühapäeva võidelnud kartusega, et võib-olla ta polegi enam apostel. Temas tekitas hirmujudinaid Juuda saatust ja ta arvas isegi, et ka tema on Meistri reetnud. Kogu selle pärastlõuna oli ta peljanud, et just tema viibimine apostlite seas takistab Jeesust neile ilmumast, muidugi juhul, kui ta tõepoolest on surnuist üles tõusnud. Ja see oli Peetrus, just niisuguses meeleolus ja hingeseisundis, kellele Jeesus ilmus siis, kui masendunud apostel jalutas lillede ja põõsaste vahel.

² Kui Peetrus mõtles Meistri armastavale pilgule Hannase väravas ja sellele imelisele sõnumile, mille naised talle tühja haa juurest tulles olid toonud: „Minge öelge minu apostlitele — ja Peetrusele,” ning arutles nende halastusemärkide üle, hakkas tema usk kahtlusi ületama ja ta seisis, käed kõvasti rusikasse surutud, ning ütles valju häälega: „Ma usun, et ta on surnuist üles tõusnud, ma lähen ja ütlen seda oma vendadele.” Kui ta oli seda lausunud, ilmus tema ette äkki inimkuju, kes pöördus tema poole tuttava hääletooni-ga: „Peetrus, vaenlane soovis su enda poole võita, aga mina ei loovutanud sind. Ma teadsin, et su sõnad ei tulnud südamest, kui mind ära salgasid, seepärast andsin

sulle andeks veel enne, kui sa seda palusid, aga nüüd pead sa lakkama mõtlemast endale ja selle tunni mu-redele ning valmistuma kandma head evangeeliumi-sõnumit neile, kes on pimeduses. Ära muretse enam selle üle, mida võiksid taevariigist saada, vaid pigem selle üle, mida sina võid anda neile, kes elavad suures vaimuvaesuses. Kinnita, Siimon, oma vöö uue päeva võitluseks, heitluseks vaimupimedusega ja inimestele loomuomaste paheliste kahtlustega.”

³ Peetrus ja morontia-Jeesus kõndisid läbi aia ja rääkisid peaaegu viis minutit mineviku-, oleviku- ja tulevikuasjadest. Siis haihtus Meister tema pilgu all, öeldes: „Hüvasti, Peetrus, kuni ma näen sind koos su vendadega.”

⁴ Arusaamine, et ta oli rääkinud ülestõusnud Meistriga ja võis kindel olla, et on endiselt taevariigi saadik, muutis Peetruse hetkeks keeletuks. Ta oli just kuulnud ülendatud Meistri manitsust jätkata evangeeliumi jutlustamist. Ning kõik see südames, tormas ta ülakambri-ssa oma apostlitest kaaslaste juurde ja hüüdis hingetus erutuses: „Ma nägin Meistrit, ta oli aias. Ma rääkisin temaga ja ta andis mulle andeks.”

⁵ Peetruse teade, et ta oli aias Jeesust näinud, jättis teistele apostlitele sügava mulje ning nad olid juba valmis oma kahtlused kõrvale heitma, kui Andreas tõusis ja hoiatas neid, et nad end tema venna teatest liialt mõjutada ei laseks. Andreas vihjas, et Peetrus oli ennegi näinud ebareaalseid asju. Andreas ei maininud küll ot-seselt öist nägemust Galilea merel, Peetruse väidet, et ta oli näinud Meistrit vee peal kõndides nende poole tulemas, kuid tema vihjest piisas kõigile kohalolijate-le, et seda vahejuhtumit meelde tuletada. Venna vihjed solvasid Siimon Peetrust väga ja ta jäi kohe nukralt vait. Kaksikutel oli Peetrusest väga kahju ja nad läksid tema juurde poolehoidu väljendama ning ütleva, et nemad usuvad teda, kinnitades taas, et ka nende enda ema oli Meistrit näinud.

2. ESIMENE ILMUMINE APOSTLITELE

¹ Tol õhtul veidi enne poolt üheksat, pärast Kleopase ja Jaakobi lahkumist, kui Alfeuse kaksikud Peetrust lohutasid ja Naatanael tõreles Andreasega; kui kõik kümme apostlit olid ülakambri-ssa kogunenud ja kõik ukсед olid vahistamiskartuses riividega suletud, ilmus nende sekka äkki Meistri morontiaakuju ja ütles: „Rahu olgu teiega. Miks olete minu ilmudes nii hirmul, nagu näeksite vaimu? Kas ma ei rääkinud teile neist asjust siis, kui inimesena teie juures olin? Kas ma ei öelnud teile, et ülempreestrid ja valitsejad lasevad mind hukata, et üks teie seast reedab mind ning et kolmandal päeval tõusen ma üles? Millest siis kõik teie kahtlused ja see naiste, Kleopase, Jaakobi ja isegi Peetruse teade-te ümber käiv jutt? Kui kaua te veel kahtlete minu sõnades ja keeldute minu lubadusi uskumast? Ja kas te nüüd, mind tegelikult nähes, usute? Praegugi on üks

teie seast puudu. Kui te kõik jälle koos olete ja kindlalt teate, et Inimese Poeg on hauast tõusnud, minge siit Galileasse. Uskuge Jumalat, uskuge üksteist, nii saate astuda taevariigi teenistusse. Ma jään teiega Jeruusalemma seniks, kuni te olete valmis Galileasse minema. Jätan teiega oma rahu.”

² Kui morontia-Jeesus oli nendega rääkinud, kadus ta hetkega nende pilgu alt. Ja nad kõik langesid silmili maha, kiites Jumalat ja austades oma haihtunud Meistrit. See oli Meistri üheksas morontiailmumine.

3. KOOS MORONTIAOLENDITEGA

¹ Järgmise päeva, esmaspäeva veetis Meister terrenisti tol ajal Urantial viibinud morontiaolenditega. Meistri morontiaüleminekukogemuses osalejatena oli tulnud Urantiale üle miljoni morontiasuunaja ja -kaaslase koos erinevast klassist üleminekusurelikega Satania seitsmest eluasemeilmast. Morontia Jeesus jäi nende suurepärase intellektiolendite hulka neljakümneks päevaks. Ta õpetas neid ja kuulis nende suunajatelt, kuidas Satania asustatud maailmade surelikud morontiaüleminekuelus morontiasfääride süsteemi läbivad.

² Tol esmaspäeval kesköö paiku kohandati Meistri morontiakuju üleminekuks morontia-edasilikumise teisele astmele. Kui ta järgmine kord oma maapealsetele surelikele lastele ilmus, tuli ta juba teise astme morontiaolendina. Mida enam ta morontiaelujärgus edasi liikus, seda raskem oli morontiaintellektiolenditel ja nende muundajatest kaaslastel Meistrit surelikele ja ainelistele silmadele nähtavaks teha.

³ Jeesus siirdus kolmandale morontiaastmele reedel, 14. aprillil; neljandale astmele esmaspäeval, 17. aprillil; viiendale astmele laupäeval, 22. aprillil; kuuendale astmele neljapäeval, 27. aprillil; seitsmendale astmele teisipäeval, 2. mail; Jerusemi kodakondsusesse pühapäeval, 7. mail; ja pühapäeval, 14. mail sisenes ta Edentia Kõigekõrgema embusesse.

⁴ Nii lõpetas Nebadoni Miikael oma universumiteenistuse kogemuse, sest seoses oma varasemate annetumistega oli ta aja ja ruumi tõususurelike elu alates viibimisest tähtkuju keskuses kuni teenistuseni superuniversumi keskuses ja sellest edasi juba täielikult läbi teinud. Ning just need morontiakogemused viisid Nebadoni Looja-Poja seitsmenda ja viimase annetumise universumis tõeliselt ja rahuldavalt lõpule.

4. KÜMNES ILMUMINE (FILADELFIAS)

¹ Jeesuse kümnes surelikele äratuntav morontiailmumine toimus teisipäeval, 11. aprillil veidi pärast kella kaheksat Filadelfias, kui ta näitas end Abnerile ja Laatsarusele ning nende ligikaudu saja viiekümnele kaaslasele, kaasa arvatud enam kui viiskümmend evangelistide korpuse seitsmekümnest liikmest. See ilmumine toimus sünagoogis kohe pärast erakorralise koosoleku avamist, mille Abner oli kutsunud kokku,

et arutada Jeesuse ristilöömist ja Taaveti sõnumitooja toodud värsket uudist ülestõusmisest. Et ülestõusnud Laatsarus kuulus samuti sellesse uskujate rühma, polnud neil teadet Jeesuse surnuist ülestõusmisest raske uskuda.

² Abner ja Laatsarus seisisid parajasti koos sünagoogi kantslis ja avasid koosolekut, kui kogu uskujatest kuulajaskond nägi äkki Meistri kuju. Ta ilmus Abneri ja Laatsaruse vahele, kes teda veel ei näinud, ja astus sealt ettepoole, tervitades kokkutulnuid:

³ ¶ „Rahu olgu teiega. Te kõik teate, et meil on üks taevane Isa ja et on vaid üks taevariigi evangeelium — hea sõnum inimestele kingitud igavesest elust, mille inimesed saavad usu kaudu. Tundes rõõmu oma truudusest evangeeliumile, paluge tõe Isal valada eneste südameisse uut ja suuremat vennaarmastust. Te peate armastama kõiki inimesi nii, nagu mina olen teid armastanud; te peate teenima kõiki inimesi, nagu mina olen teid teeninud. Tervitage mõistva osavõtlikkuse ja vernaliku kiindumusega kõiki oma vendi, kes on pühendanud heade sõnumite kuulutamisele, olgu nad juudid või paganad, kreekelased või roomlased, pärslased või etiooplased. Johannes kuulutas saabuvat taevariiki, teie olete täiest jõust evangeeliumi jutlustanud, kreeklased õpetavad juba häid sõnumeid ja mina saadan peagi Tõe Vaimu kõigi nende südameisse, mu vennad, kes on nii isetult pühendanud oma elu vaimupimeduses kaaslaste valgustamisele. Te kõik olete valguselapsed, ärge siis komistage surelike kahtlustustest ja inimlikust sallimatusest põhjustatud väärarusaamade sasi-puntrasse. Kui usu kaudu leitud arm on teid sedavõrd ülendanud, et armastate uskmatuid, kas ei peaks te siis sama palju armastama neidki, kes on teie usukaaslased kaugelelevivas usukogukonnas? Pidage meeles, et teie omavahelise armastuse järgi tunnevad kõik inimesed ära, et te olete minu jüngrid.

⁴ Minge siis kuulutama seda Jumala isaduse ja inimestevahelise vendluse evangeeliumi kogu maailma kõigile rahvastele ja rassidele ning valige alati targalt viis, kuidas häid sõnumeid inimkonna eri rassidele ja hõimudele edastada. Muidu olete te saanud selle taevariigi evangeeliumi, muidu andke seda head sõnumit ka edasi kõigile rahvastele. Ärge kartke kurja vastupanu, ma olen kõikjal teiega ajastute lõpuni. Ja ma jätan teiega oma rahu.”

⁵ ¶ Ning öelnud: „Ja ma jätan teiega oma rahu,” kadus ta nende silmist. Kui mitte arvestada üht tema ilmumist Galileas, kus teda nägi korraga üle viiesaja uskuja, oli see rühm Filadelfias suurim teda korraga näinud surelike rühm.

⁶ Järgmisel varahommikul, kui apostlid olid veel Jeruusalemmas ja ootasid Tooma emotsionaalset toibumist, läksid need Filadelfia uskujad kuulutama, et Jeesus Naatsaretlane on surnuist üles tõusnud.

⁷ Järgmise päeva, kolmapäeva veetis Jeesus tervenisti oma morontiakaaslaste seltsis. Pärastlõunal võttis ta

vastu kogu Norlatiadeki tähtkuju kõigi asustatud sfääride koha like süsteemide eluasemeilmade morontia-saadikuid ja nad kõik rõõmustasid, et Looja on üks nende oma universumi intellektiolenidite klassist.

5. TEINE ILMUMINE APOSTLITELE

¹ Toomas veetis ölimäe ümbruse mägedes üksildase nädala. Sel ajal kohtas ta ainult Siimoni maja rahvast ja Johannes Markust. Laupäeval, 15. aprillil kella üheksa paiku leidsid kaks apostlit ta üles ja tõid teiste juurde Markuse majja. Järgmisel päeval kuulis Toomas lugusid Meistri ilmumistest, kuid keeldus kangekaelselt neid uskumast. Ta väitis, et Peetruse vaimustus oli neid nakatanud ja pannud arvama, et nad on Meistrit näinud. Naatanael püüdis teda veenda, kuid sellest polnud kasu. Tema tavapärasele kahtlemisele oli lisandunud emotsionaalne kangekaelsus ja see meeleseisund koos tusaga, et ta oli nende juurest põgenenud, tekitas teatava eraldatuse, millest Toomas ise ka täielikult aru ei saanud. Ta oli oma kaaslastest eemaldunud, läinud oma teed, ja ehkki ta oli nüüd nende juures tagasi, kaldus ta endale aru andmata neile vastu vaidlema. Ta ei suutnud nii ruttu alistuda, ta ei tahtnud järele anda. Ta tundis talle osutatud tähelepanust tahtmatult isegi rõõmu: kõik kaaslaste jõupingutused teda veenda ja ümber pöörata pakkusid talle alateadlikku rahuldust. Ta oli neist kogu selle nädala puudust tundnud ja nende pidevad tähelepanuavaldused meeldisid talle.

² Veidi pärast kella kuut, kui nad einetasid, Peetrus Tooma ühel ja Naatanael teisel käel, ütles kahtlev apostel: „Ma jään uskuma alles siis, kui näen Meistrit oma silmaga ja panen oma näpu tema naelajälgedesse.” Kui nad seal õhtustasid, ukсед kindlalt kinni ja riivis, ilmus Meister äkki morontiakujul laua tiibade vahele ning ütles otse Tooma ees seistes:

³ „Rahu olgu teiega. Olen terve nädala oodanud, et uuesti ilmuda, kui te kõik kohal olete ja saate veel kord kuulda ülesannet minna maailma laiali ning kuulutada kõikjal taevariigi evangeeliumi. Ma ütlen teile taas: nii nagu Isa saatis mind siia maailma, saadan mina teid. Ja nagu mina ilmutasin Isa, peate teie ilmutama jumaliku armastust, ning mitte ainult sõnadega, vaid ka oma igapäevaeluga. Saadan teid välja mitte inimeste hingesid, vaid *inimesi ennast armastama*. Te ei pea taevarõõme mitte üksnes kirjeldama, vaid ka esile tooma seda jumaliku elu vaimset tegelikkust oma igapäevakogemustes, sest olete tänu usule igavese elu Jumalalt juba kingiks saanud. Kui teil on usku, kui teile on tulnud kõrgelt vägi, Tõe Vaim, ärge peitke oma valgust siia suletud uste taha: tutvustage Jumala armastust ja halastust kogu inimkonnale. Hirmu tõttu põgenete te praegu ebaseadlike kogemuse tõsiasjade eest, aga kui teid ristitakse Tõe Vaimuga, lähete vapralt ja rõõmsalt vastu uutele kogemustele, kuulutades head sõnumit igavesest elust jumalariigis. Te võite jääda siia ja Galileasse lühikeseks ajaks, kuni toibute ehmatusest, mida te-

kitab üleminek autoriteetsete traditsioonide petlikust turvalisusest uuele korrale, kus valitseb elava kogemuse ülimate reaalsuste, tõsiasjade, tõdede ja usu autoriteet. Teie missioon maailmas rajaneb tõsiasjal, et ma olen elanud teie seas Jumalat ilmutavat elu; tõel, et teie, nagu kõik teisedki inimesed, olete Jumala pojad; ning selles seisneb teie elu inimeste seas — kogemus, mida pakub tegelik elav inimeste armastamine ja teenimine nii, nagu mina olen teid armastanud ja teeninud. Ilmutagu usk maailmale teie valgust, avagu tõelmuutus traditsioonidest pimestatute silmad, hävitagu teie armastav teenistus teadmatuses tekkinud eelarvamusel. Ent lähenedes oma kaasinimestele sellise mõistva osavõtlikkuse ja isetu andumusega, juhite nad päästva teadmiseni Isa armastusest. Juudid on ülistanud headust, kreeklased on ülistanud ilu, hindud jutlustavad andumust, kaugete maade askeedid õpetavad harrast austust, roomlased nõuavad ustavust, aga mina nõuan oma jüngritelt elu — elu, mis on täis oma lihaliike vendade armastavat teenimist.”

⁴ Seda öelnud, vaatas Meister Toomale otsa ja ütles: „Ja sina, Toomas, kes sa ütlesid, et ei usu enne, kui oled mind näinud ja sõrme mu kätel olevatesse naela haavadesse pannud, oled nüüd mind näinud ja mu sõnu kuulnud. Mida ütled sa nüüd oma vendadele, ehkki ei näe mu kätel naelaarme, sest ma olen tõusnud üles kujul, mille saate endale teiegi pärast siit ilmast lahkumist? Sa pead tunnistama tõde, mille oled südames juba niigi omaks võtnud, ehkki enese uskmatusle nii vapralt kindlaks jääd. Toomas, sinu kahtlused on alati kõige tugevamad just siis, kui need murenema hakkavad. Toomas, ära ole usuta, vaid ole uskuv — ja ma tean, et sa hakkad kogu südamest uskuma.”

⁵ Neid sõnu kuulates langes Toomas Meistri morontiakuju ette põlvili ja hüüdis: „Ma usun! Mu Issand ja mu Meister!” Siis ütles Jeesus Toomale: „Sa jäid uskuma, Toomas, sellepärast, et tõesti nägid ja kuulsid mind. õndsad on need, kes tulevastel aegadel usuvad ka siis, kui pole mind ihusilmaga näinud ja sureliku kõrvaga kuulnud.”

⁶ Ning siis liikus Meistri kuju laua otsa ja ta pöördus nende kõigi poole: „Ja nüüd minge kõik Galileasse, kus ma peagi teile ilmun.” Ning seda öelnud, kadus ta nende silmist.

⁷ ¶ Nüüd olid üksteist apostlit täiesti veendunud, et Jeesus on surnuist üles tõusnud, ja järgmisel varahommikul enne koitu asusid nad teele Galileasse.

6. ILMUMINE ALEKSANDRIAS

¹ Kui üksteist apostlit olid parajasti teel Galileasse ja lähenesid oma reisi sihtpunktile, ilmus Jeesus teisipäeva, 18. aprilli õhtul kella kaheksa paiku Aleksandrias Rodanile ning veel ligikaudu kaheksakümnele uskujale. See oli Meistri kaheteistkümnes ilmumine morontiakujul. Jeesus ilmus nende kreeklaste ja juutide ette, kui Taaveti sõnumitooja oli lõpetamas oma jutus-

tust Jeesuse ristilöömisest. See sõnumitooja oli Jeruusalemma-Aleksandria jooksjate teatemeeskonna viies mees ning jõudis Aleksandriasse hilisel õhtupoolikul; kui ta oli Rodanile oma sõnumi edastanud, otsustati uskujad kokku kutsuda, et nad kuuleksid seda traagilist teadet sõnumitoojalt endalt. Kella kaheksa paiku astuski sõnumitooja Naatan Busirisest selle rühma ette ja rääkis neile üksikasjalikult kõigest, mis eelmine jooksa oli talle edastanud. Naatan lõpetas oma liigutava loo järgmiste sõnadega: „Aga Taavet, kes meile selle teate saatis, ütles, et Meister oli oma surma ette kuulutades lubanud uuesti üles tõusta.” Kui Naatan seda ütles, ilmus Meistri morontiakuju kõigi nähes sinna. Ja kui Naatan istet võttis, ütles Jeesus:

² „Rahu olgu teiega. See, mida mu Isa saatis mind siia maailma rajama, ei kuulu ühele rassile, ühele rahvale ega ühele kindlale õpetajate või jutlustajate rühmale. See taevariigi evangeelium kuulub juutidele ja paganatele, rikastele ja vaestele, vabadele ja orjastatule, meestele ja naistele, isegi väikestele lastele. Ja te kõik peate kuulutama seda armastuse ja tõe evangeeliumi oma inimelu kaudu. Te peate armastama üksteist uue jahmatamapaneva kiindumusega, nii nagu mina olen

teid armastanud. Te peate teenima üksteist uue ja hämmastava andumusega, nii nagu mina olen teid teeninud. Ja kui inimesed näevad, et te neid sel moel armastate ja nii innukalt teenite, mõistavad nad, et teist on saanud taevariigi usukaaslased, ning hakkavad järgima Tõe Vaimu, mida teie elud neile on ilmutanud, kuni leiavad igavese pääsemise.

³ Nii nagu Isa saatis mind siia maailma, saadan mina nüüd teid. Te kõik olete kutsutud kandma head sõnumit pimeduses olijaile. Taevariigi evangeelium kuulub kõigile, kes seda usuvad, see pole antud ainult preestrite hoole alla. Peagi laskub teie peale Tõe Vaim ja juhivad teid kogu tõesse. Seepärast minge kõikjale maailma evangeeliumi kuulutama ja, ennäe, mina olen alati teiega, lausa aegade lõpuni.”

⁴ Seda öelnud, kadus Meister nende silmist. Uskjad jäid kogu ööks jutustama üksteisele oma taevariigikogemusi ja kuulama Rodani ning tema kaaslaste sõnu. Ja nad kõik uskusid, et Jeesus oli surnuist üles tõusnud. Võite kujutleda, kui üllatunud oli Taaveti sõnumitooja, kes tuli ülejäämisel päeval neile ülestõusmist kuulutama, kui tema teatele vastati: „Jah, me teame, sest nägime teda. Ta ilmus meile üleile.”